वति य एवमेतद्वेद ॥२॥ तदेतद्यज्ञस्यायातयाम । ओ श्रावयास्तु श्रौषड्यज ये यजामहे वौषडिति तासां वाऽएतासां पञ्चानां व्याहृतीनाꣳ सप्तदशाक्षराण्यो श्रावयेति चतुरक्षरमस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामहऽइति पञ्चाक्षरम् ॥३॥ द्व्यक्षरो वषट्कारः । स एष सप्तदशः प्रजापतिरधिदेवतं चाध्यात्मं च प्रतिष्ठितः स यो हैवमेतꣳ सप्तदशं प्रजापतिमधिदेवतं चाध्यात्मं च प्रतिष्ठितं वेद प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिरस्मिंल्लोकेऽमृतत्वेनामुष्मिन् ॥४॥ ते ह देवा ऊचुः । उप तं यज्ञक्रतुं जानीत यः सहस्रसंवत्सरस्य प्रतिमा को हि तस्मै मनुष्यो यः सहस्रसंवत्सरेण समाप्नुयादिति ॥५॥ ते विश्वजितमेव सर्वपृष्ठम् । पृष्ठ्यस्य षडहस्याङ्गःसवमपश्यंस्ते हि स्तोमा भवन्ति तानि पृष्ठानि तानि छन्दाꣳसि ॥६॥ पृष्ठ्यमेव षडहम् । द्वादशाहस्याङ्गःसवमपश्यंस्ते हि स्तोमा भ° ॥७॥ द्वादशाहमेव । संवत्सरस्याङ्गःसवमप° ॥८॥ संवत्सरमेव । तापश्चितस्याङ्गःसवमप° ॥९॥ तापश्चितमेव । सहस्रसंवत्सरस्याङ्गःसवमप° ॥१०॥ स वै संवत्सरं दीक्षाभिरिति । संवत्सरमुपसद्भिः संवत्सरꣳ सुत्याभिः ॥११॥ स यत्संवत्सरं दीक्षाभिरिति । पूर्वार्धमेव तेन सहस्रसंवत्सरस्यावरुन्द्धेऽथ यत्संवत्सरमुपसद्भिर्मध्यमेव तेन सहस्रसंवत्सरस्यावरुन्द्धेऽथ यत्संवत्सरꣳ सुत्याभिरुत्तमार्धमेव तेन सहस्रसंवत्सरस्यावरुन्द्धे ॥१२॥ स वै द्वादश मासान्दीक्षाभिरिति । द्वादशोपसद्भिर्द्वादश सुत्याभिस्तत्षट्त्रिꣳशत्षट्त्रिꣳशदक्षरा वै बृहती बृहत्या वै देवाः स्वर्गं लोकेऽयतन्त बृहत्या स्वर्गं लोकमाप्नुवंस्तथोऽएवैष एतद्बृहत्यैव स्वर्गं लोके यतते बृहत्या स्वर्गं लोकमाप्नोत्यथ यो बृहत्यां कामस्तमेवैतेनैवंविद्वरुन्द्धे ॥१३॥ तद्वाऽएतत् । त्रयꣳ सह क्रियतेऽग्निरर्कं महदुक्थꣳ स यत्संवत्सरं दीक्षाभिरिति संवत्सरमुपसद्भिस्तेनास्याग्न्यर्कावाप्तौ भवतोऽथ यत्संवत्सरꣳ सुत्याभिरिति तेनोऽएवास्य महदुक्थमाप्तं भवति स वाऽएष एव सहस्रसंवत्सरस्य प्रतिमा यत्तापश्चित एष